

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סרן ברוך (ארי) גולן ז"ל

בן שושנה ודוב

נולד ברחובות

בתאריך ז' בתמוז תשי"א, 11/7/1951

שרת בחיל האוויר

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"א בתשרי תשל"ד, 17/10/1973

אבן לזכר הוצבה בהר הרצל

בן 22 בנופלו

קורות חיים

ברוך, בנם של שושנה (לבית הוכמן) ודב, נולד ביום ז' בתמוז תשי"א (11.7.1951) ברחובות. שושנה ודב עלו מארגנטינה שנתיים קודם לכן ועשו אותה עת בנען עם גרעין הכשרה של קיבוץ כיסופים, אשר עוד באותה השנה עלה להתיישבות בנגב המערבי. בשנת 1953 עברה המשפחה לרמת-יוחנן, שם גדל ברוכי והתחנך. ברוכי התייחס לעבודה, לחברה וללימודים ברצינות יתרה. בלימודיו בבית-החינוך של גוש-זבולון הצטיין ובסוף כיתה י"א נשלח להשתתף במחנה-קיץ של נוער-שומר-מדע בנחל-שורק. כנער היה חושב, שקול, אחראי ועירני, מתעניין בזולת ועם זאת מאופק ומופנם. בתקופת התיכון השתתף באופן פעיל בחוגים רעיוניים ובפעילויות חברת-הילדים הבוגרת, הדריך וגם עבד קבע בפרדס. בתום לימודיו, עד לגיוס, מונה כאחראי על משק חברת-הילדים של בית-החינוך. לסמוך על ברוכי - ידעת שאפשר. פעמים רבות אמרו לו: "ברוכי, אל תקח הכל ברצינות כזאת!" אך כל מי שהכיר אותו ידע כי לברוכי גם הומור מיוחד, חריף ומפתיע, שהיה אופייני לו כל-כך. בשיחות וויכוחים היה ברוכי מקשיב, שותק, ולפתע כמו "מצליף", הברקה מבדחת, ולעצם הענין, שהייתה פורקת את המתח ואת הניצים מנשקם, ומסיימת ויכוח

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לוהט בצחוק כללי רועם. אופייניות לא-פחות היו הערותיו, קצרות וקולעות בדרך-כלל, וממצות דעה מעניינת ולא תמיד המקובלת. את הלבטים של גיל-ההתבגרות הפנים ברוכי וכלא עמוק בתוכו, ובדרכו שלו היה מחפש, מגשש ומגבש את אישיותו. בתקופה זו התחבט והעלה מסקנות נוקבות ואנושיות בשאלת הזהות-הלאומית. בן שש-עשרה נסע ברוכי לביקור משפחתי בארגנטינה וזו הייתה לו חוויה עמוקה, שהשאירה חותמה לשנים הבאות. ברוכי, שהתפעל מנופיה המרהיבים ומן המים הזורמים הרבים של ארגנטינה רחבת-הידיים, הצר על דלותה של ישראל במים. מפגישותיו עם יהודי גולה זו, ובמיוחד עם צעירה, נשאר תחת הרושם הכבד של תלישותם והתרחקותם מהעולם-היהודי, וכנער ישראלי, שאכפת לו, התחיל מהרהר וחרד לעתיד הקשר שבין יהודי ישראל והתפוצות. כנושא לעבודת-הגמר שלו בסיום כיתה י"ב, בחר לדון בבעיות גיל-ההתבגרות בחברה-הקיבוצית. "האם הצליחה הקבוצה בתהליך הסוציאליזציה של בניה?" שאל בסכמו את העבודה. וברוכי הגיע למסקנה כי בתחום הרעיוני-חברתי-לאומי לא הצליח הדור הבוגר ליצור זיקה בקרב הצעירים לעבר, ובעיקר - למקורותיו של העם היהודי אשר נעזבו על-ידי המיסדים. דבר זה גרם, לדעתו, לחיסרון תחושת הערך-העצמי של בן הקבוצה הצעיר, כממשיך יהודי היסטורי בארץ זו. ברוכי הכיר בזכות שנפלה בחלקו להיולד יהודי חופשי במולדתו. היה גאה ביהדותו, גאה בהיותו - "צבר". ברוכי שייך היה לאוהבים את הארץ מקרוב ולמכירים את שביליה. וכשפסעו רגליו, והן פסעו רבות, הייתה תלויה דרך-קבע מצלמתו על כתפו. וברוכי צילם את שאהב: מראות ארץ-ישראלים, ציפרים ופריחות, ציורן של שכבות-גיאולוגיות בסלע ואנשים.

ברוך-ארי התנדב לחיל-האוויר בנובמבר 1969, ומשקיבל כנפי-נווט הצטרף לטייסת פנטומים. את התפקידים והמשימות שהוטלו עליו ביצע ברוכי ברמה גבוהה, בגישה עניינית ויסודית, ובשקט וקור-הרוח שאפיינו אותו. הוא השתתף לא-אחת בטיסות מבצעיות, וזמן קצר לפני המלחמה נשלח להדרכה בבית-הספר לטיס. בתקופת שירותו הצבאי בגר ברוכי. דעותיו שנתגבשו מצאו ביטוי בנחישותו ועקשות-דעתו בעשייה למען דברים שרצה והאמין בהם. וברוכי ידע מה רצה, אף כי התמיד להשאיר פתח להרהורים ולביקורת-עצמית. משבגר ברוכי - ניכרו בו היציבות, האיזון ובשלוות-הנפש. משבגר - הפכה רגישותו להבחנה-דקה. ומשבגר - הרשה ל"ילד" שבו להציץ, ולהשתולל לפעמים כנער שלוח-רסן. להתרגז לא ידע ברוכי ורק לעתים רחוקות מאוד היה יוצא מכליו. אך אז, הו! הוא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

היה נמלא חימה. קופץ אגרופיו לאיפוק, נראה היה כמו אש תנור לוהט, ששתיקתו מכבידה ורועמת. כשרגליו על הקרקע, וראשו (לא תמיד...) בעננים, הודרך ברוכי במעשיו מן המוצק והנמרץ שבו, כאשר ממבטו נשקף החיוני, תמים, אף השובב שבו. לחיים האזרחיים היו לברוכי תוכניות אחרות. הוא רצה ללמוד פסיכולוגיה וחלם על בית "מושבניקי" בפרוזדור-ירושלים. ברוכי דיבר על "מין-בית-מושבניקי" שלו, "מרובה-ילדים", עם מעט גידולים שבמו-ידיו, והרבה שכנים שהם "עולים-ישנים", שעדיין רבה המשימה בקליטתם. את שרצה ואהב - ידע, ורק לחלום הספיק. במלחמת יום-הכיפורים השתתף ברוכי במספר רב של גיחות בצפון ובדרום. ביום האחד-עשר למלחמה, ערב שמחת-תורה, כ"א בתשרי תשל"ד (17.10.1973), יצאו הוא ובן-צוותו, הטייס גד סמוק, לתקיפת סוללת-טיילים מצרית בגזרת תעלת-סואץ. מטוסם שנפגע מטיל-סוללה - הופל וברוכי בן עשרים ושתיים שנים. גדי וברוכי לא נמצאו, וכלוחמים שמקום קבורתם לא-נודע שמור להם מקום, איש לצד אחיו, בחלקת הנעדרים שבבית-הקברות הצבאי בהר-הרצל, בירושלים.

ברוכי הועלה לדרגת סרן לאחר נופלו בקרב. הוא הותיר אחריו אישה, הורים, שני אחים ואחות, וזיכרון של אדם יפה בראשית דרכו, שהוכיח רצון ויכולת לתרום, לבנות וליפות את עולמנו.